

©Noortje Noordermeer. Eerste druk: september 2023.

Uitgeverij Sam Northerlake, Prinsenbeek, The Netherlands
www.uitgeverijssamnotherlake.nl

ISBN BOEK: 978-94-6449-941-4

ISBN E-BOEK: 978-94-6449-942-1

Van dit boek verschijnt tevens een luisterboek

*Niets van deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of
verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of
op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever*

De kameleon

‘Ik... eh ik wil jullie wat vertellen over... eh... de kameleon,’ stamelde Kadi. ‘Een kameleon is een reptiel.’ Alle ogen waren op hem gericht. Hij krabbelde in zijn nek zonder dat hij jeuk had. ‘Reptielen zijn koudbloedige dieren, dat betekent dat ze zich op moeten warmen door de zon. Anders kunnen ze zich niet bewegen.’ Weer krabbelde hij in zijn nek.

De juf had gezegd dat hij er klaar voor was. Kadi woonde nu één jaar en negen maanden in het koude Nederland. Volgens haar sprak hij de taal goed genoeg. *Goed genoeg*, drie keer de letter g. In het begin schrok hij soms van zichzelf als die klank uit zijn mond kwam. Je moet lef hebben om zo’n hard geluid te maken. Bij zijn moeder klonk die letter nog steeds te lief. Kadi kon zonder schaamte de g uitspreken. Hij had daar een trucje voor bedacht. Hij deed

alsof hij kriebel in zijn keel had die hij weg probeerde te krijgen.

‘Het moet over iets gaan dat je interessant vindt, iets waar je graag over wilt vertellen,’ had de juf gezegd. Eigenlijk wilde hij helemaal nergens graag over vertellen en al helemaal niet als de drieëntwintig kinderen van de klas allemaal naar hem keken. Aan het begin van het schooljaar had de juf hem nog “een man van weinig woorden” genoemd en dan wil ze nu dat hij tien minuten lang praat.

Een man van weinig woorden, dacht Kadi, dat word je vanzelf als je de taal niet kent. Dan mis je simpelweg de woorden die beschrijven wat je denkt. Als je dan uiteindelijk die nieuwe taal hebt geleerd, lijken die gedachten niet meer belangrijk. Misschien had Kadi iets willen vertellen over de plek waar hij vandaan kwam, maar hij wist niet waar hij moest beginnen. Er bestaan nu eenmaal dingen die te ingewikkeld zijn om uit te leggen. En wie zou hem geloven. Het was onmogelijk om de mensen hier iets te laten begrijpen van het leven daar en zijn reis hiernaartoe. Daarom had hij bedacht dat hij gewoon het leven wilde leven van dit nieuwe land.

‘... Eh... in Zuid-Soedan leven kameleons. Want daar is het... warm.’ Even verscheen er een glimlach op zijn gezicht. Hij kon zich nog goed herinneren hoe hij voor het eerst in zijn hele leven een kameleon zag, zijn kameleon. Hij keek over zijn klasgenoten heen in de verte, naar een plek die alleen hij kon zien. Snel ging hij verder.

‘Het was daar warm, ja. Heel warm. Ik weet nu dat er ook plaatsen op de wereld zijn waar je je huid moet beschermen tegen koude lucht. Waar je zoveel kleren draagt dat je je lichaam niet meer voelt. Waar het lastig is om te dansen. Daarom dansen de mensen niet zo veel in Nederland denk ik. Dat lukt niet met al die kleren. Je vingers zijn ook te koud om er muziek mee te maken. Eigenlijk besta je hier vooral in je hoofd. Je lichaam verstijft door de kou, maar wat in je hoofd zit blijft warm, je herinneringen. Je hoopt dat een dikke jas je wat warmte geeft, want het land doet dat niet. Het land geeft je koude rillingen. Door te rennen krijg je het warm. Door heel hard te rennen. Als je rent, voel je alles weer een beetje. Mijn moeder houdt ook van rennen.’

Kadi schrok ...